

opusdei.org

Vida d'oració

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Vida d'oració" publicada a
"Amics de Déu" i pronunciada el
4 d'abril de 1955.

24/08/2020

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#) i [Youtube](#)

Sempre que sentim en el nostre cor
desigs de millorar, de respondre més

generosament al Senyor, i cerquem una guia, un nord clar per a la nostra existència cristiana, l'Esperit Sant ens duu a la memòria les paraules de l'Evangelí: *cal pregar sempre sense defallir.*^[1] L'oració és el fonament de tota labor sobrenatural; amb l'oració som omnipotents i, si prescindíssim d'aquest recurs, no faríem res.

Voldria que avui, en la nostra meditació, ens persuadíssim definitivament de la necessitat de disposar-nos a ésser ànimes contemplatives, enmig del carrer, de la feina, amb una conversa contínua amb el nostre Déu, que no ha de decaure al llarg del dia. Si pretenem de seguir lleialment els passos del Mestre, aquest és l'únic camí.

Girem la vista cap a Jesucrist, que és el nostre model, el mirall en què ens hem de mirar. Com es comporta, exteriorment també, en les grans ocasions? Què ens en diu el Sant

Evangelí? Em commou aquesta disposició habitual de Crist, que acudeix al Pare abans dels grans miracles; i el seu exemple, en retirar-se quaranta dies i quaranta nits al desert,[2] abans de començar la seva vida pública, per pregar.

És molt important —perdoneu-me la insistència— d'observar els passos del Messies, perquè Ell ha vingut a mostrar-nos el sender que condueix al Pare. Descobrirem, amb Ell, com es pot donar relleu sobrenatural a les activitats aparentment més petites; aprendrem a viure cada instant amb una vibració d'eternitat, i entendrem amb una major profunditat que la criatura necessita aquests temps de conversa íntima amb Déu: per tractar-lo, per invocar-lo i lloar-lo, per esclatar en accions de gràcies, per escoltar-lo o, simplement, per estar amb Ell.

Ja fa molts anys, tot considerant aquesta manera de fer del meu Senyor, vaig arribar a la conclusió que l'apostolat, sigui quin sigui, és una sobreabundància de la vida interior. Per això em sembla tan natural, i tan sobrenatural, aquest passatge on es relata de quina manera Crist ha decidit d'escollir definitivament els primers dotze. Ens conta sant Lluç que, abans, *va vetllar tota la nit pregant*.^[3] Vegeu-lo també a Betània, quan es disposa a ressuscitar Llàtzer, un cop que havia plorat per l'amic: alça els ulls al cel i exclama: *Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat*.^[4] Aquesta ha estat la seva ensenyança precisa: si volem ajudar els altres, si pretenem sincerament d'empènyer-los perquè descobreixin el sentit autèntic del seu destí a la terra, ens cal fonamentar-nos en l'oració.

Són tantes les escenes en què Jesucrist parla amb el Pare, que

resulta impossible d'aturar-nos en totes. Penso, tanmateix, que no podem deixar de considerar les hores, tan intenses, que precedeixen la seva Passió i Mort, quan es prepara per consumir el Sacrifici que ens retornarà a l'Amor diví. En la intimitat del Cenacle, el seu Cor es desborda: s'adreça suplicant al Pare, anuncia la vinguda de l'Esperit Sant, anima els seus a un continuat fervor de caritat i de fe.

Aquest recolliment encès del Redemptor continua a Getsemaní, en percebre que la Passió ja és imminent, amb les humiliacions i els dolors que s'acosten, aquella Creu dura, on són penjats els malfactors, que Ell ha desitjat ardentment. *Pare, si ho voleu, allunyeu de mi aquest calze.*^[5] I de seguida: *però que no es faci la meva voluntat, sinó la vostra.* ^[6] Més endavant, clavat a la fusta, tot sol, amb els braços estesos amb un gest de sacerdot etern, manté el

mateix diàleg amb el Pare: *en les vostres mans encomano el meu esperit.*[7]

Contemplem, ara, la seva Mare beneïda, Mare nostra també. Al Calvari, al costat del patíbul, prega. No és una actitud nova de Maria. Sempre s'ha conduït així, complint els seus deures, ocupant-se de la llar. Mentre estava en les coses de la terra, restava pendent de Déu. Crist, *perfectus Deus, perfectus homo*,[8] també volgué que la seva Mare, la criatura més excelsa, la plena de gràcia, ens confirmés en aquest afany d'alçar sempre els ulls a l'amor diví. Recordeu l'escena de l'Anunciació: baixa l'Arcàngel, per comunicar la divina ambaixada —l'anunci que seria Mare de Déu—, i la troba retirada en oració. Maria està enterament recollida en el Senyor, quan sant Gabriel la saluda: *Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.*[9] Uns dies després

s'obre en l'alegria del *Magnificat* —aquest cant marià que l'Esperit Sant ens ha transmès per la delicada fidelitat de sant Lluç—, fruit del tracte habitual de la Verge Santíssima amb Déu.

La Nostra Mare ha meditat llargament les paraules de les dones i dels homes sants de l'Antic Testament, que esperaven el Salvador, i els esdeveniments de què han estat protagonistes. Ha admirat aquell cúmulo de prodigis, el devessall de la misericòrdia de Déu envers el seu poble, tantes vegades ingrat. En considerar aquesta tendresa del Cel, incessantment renovada, brolla l'afecte del seu Cor immaculat: *la meva ànima glorifica el Senyor, i el meu esperit celebra el Déu salvador meu; perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.*^[10] Els fills d'aquesta Mare bona, els primers cristians, han après d'Ella; nosaltres també podem aprendre'n i hem de fer-ho.

En els Fets dels Apòstols es narra una escena que a mi m'encanta, perquè recull un exemple clar, actual sempre: *i perseveraven tots en l'ensenyament dels apòstols i en la comunicació de la fracció del pa i en la pregària.*[11] És una anotació insistent, en el relat de la vida dels primers seguidors de Crist: *tots, animats d'un mateix esperit, perseveraven plegats en l'oració.*[12] I quan Pere és agafat per predicar audaçment la veritat, decideixen pregar. *L'Església feia intensament pregàries a Déu per ell.*[13]

L'oració era aleshores, com avui, l'única arma, el mitjà més poderós per a vèncer en els combats de la lluita interior: *algú de vosaltres està trist? Que pregui.*[14] I sant Pau resumeix: *pregueu sense parar,*[15] no us canseu mai d'implorar.

Com hem de fer oració

Com hem de fer oració? Goso assegurar, sense por d'equivocar-me, que hi ha moltes, infinites maneres de pregar, podria dir. Però jo voldria per a tots nosaltres l'autèntica oració dels fills de Déu, no la xerrameca dels hipòcrites, que han de sentir de Jesús: *no tothom qui em diu: Senyor! Senyor! entrarà al Regne del Cel.*[16] Els qui es mouen per la hipocresia potser assoliran *la remor de l'oració* —escrivia sant Agustí—, *però no la seva veu, perquè allí hi falta la vida,* [17] i és absent l'afany de complir la Voluntat del Pare. Que les nostres exclamacions de Senyor!, vagin unides al desig eficaç de convertir en realitat aquestes mocions interiors, que l'Esperit Sant desperta en la nostra ànima.

Hem d'esforçar-nos, perquè per part nostra no resti ni una ombra de duplicitat. La primera condició que cal per a desterrar aquest mal que el Senyor condemna durament, és

procurar comportar-se amb la disposició clara, habitual i actual, d'aversió al pecat. De manera ferma, amb sinceritat, hem de sentir —en el cor i en el cap— un horror al pecat greu. I també ha de ser una actitud nostra, arrelada profundament, la d'abominar el pecat venial deliberat, aquestes claudicacions que no ens priven la gràcia divina, bé que afebleixen els canals pels quals ens arriba.

Mai no m'he cansat i, amb la gràcia de Déu, no em cansaré mai de parlar d'oració. Fins al 1930, quan s'atansaven a mi, jove sacerdot, persones de totes les condicions —universitaris, obrers, sans i malalts, rics i pobres, sacerdots i seglars—, que miraven d'acompanyar el Senyor de més a prop, sempre els aconsellava: pregueu. I si n'hi havia algun que em responia: no sé ni tan solament com començar, li recomanava que es

posés a la presència del Senyor i que li manifestés la seva inquietud, el seu ofec, amb aquesta mateixa queixa: Senyor, que no en sé! I així tants cops, en aquelles humils confidències, es concretava la intimitat amb Crist, un tracte assidu amb Ell.

Han passat molts anys, i no conec cap altra recepta. Si no et consideres preparat, ves a Jesús com ho feien els seus deixebles: *ensenyeu-nos de pregar!*^[18] Veuràs com l'Esperit Sant *ajuda la nostra feblesa, perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però el mateix Esperit facilita els nostres precs amb gemecs inefables,*^[19] que no es poden contar, per tal com no hi ha maneres adients per a descriure'n tota la profunditat.

Quina fermesa que ens ha de donar la Paraula divina! No m'he inventat res, quan —al llarg del meu ministeri

sacerdotal— he repetit i repeteixo incansablement aquest consell. És recollit a la Sagrada Escriptura, i d'aquí l'he après jo: Senyor! No em sé dirigir a Vós! Senyor, ensenyeu-nos de pregar! I ve tota aquesta insistència amorosa —llum, foc, ventada impetuosa— de l'Esperit Sant, que encén la flama i la fa capaç de provocar incendis d'amor.

Oració, diàleg

Ja ens hem endinsat en camins d'oració. Com cal continuar? ¿No heu vist com n'hi ha tants —elles i ells— que sembla que parlin amb ells mateixos, tot escoltant-se complaguts? És una xerrameca gairebé contínua, un monòleg que insisteix incansablement en els problemes que els preocupen, sense posar-hi els mitjans per a resoldre'ls, tal vegada moguts únicament per la il·lusió morbosa que els compadeixin

o que els admirin. Hom diria que no pretenen res més.

Quan, de veres, volem desfogar el cor, si som francs i senzills, cercarem el consell de les persones que ens estimen, que ens entenen:

conversem amb el pare, amb la mare, amb la muller, amb el marit, amb el germà, amb l'amic. Això ja és un diàleg, encara que sovint no desitgem tant sentir com esplaiar-nos, contar el que ens passa.

Comencem per captenir-nos així amb Déu, segurs que Ell ens escolta i ens respon; i l'atendrem i obrirem la nostra consciència a una conversa humil, per tal d'explicar-li confiadament tot el que ens balla pel cap i dins el cor: alegries, tristeses, esperances, penes, èxits, fracassos i fins i tot els detalls més petits de la nostra jornada. Perquè haurem comprovat que totes les nostres coses interessin el nostre Pare Celestial.

Venceu, si de cas us n'adoneu, la ganduleria, el fals criteri que l'oració pot esperar. No deixem mai per a demà aquesta font de gràcies. Ara és el temps oportú. Déu, que és un espectador amorós del nostre dia sencer, presideix la nostra íntima pregària: i tant tu com jo —ho torno a assegurar— hem de confiar-nos a Ell tal com un home es confia a un germà, a un amic, a un pare. Li dius —jo li dic— que Ell és tota la Grandesa, tota la Bondat, tota la Misericòrdia. I afegeix: per això em vull enamorar de Vós, malgrat la tosquedat de les meves maneres, d'aquestes pobres mans meves, atrotinades i maltractades per la pols dels caminots d'aquesta terra.

Així, gairebé sense assabentar-nos-en, avançarem amb petjades divines, fermes i vigoroses, en les quals se saboreja l'íntim convenciment que a la vora del Senyor, també són gustosos el dolor, l'abnegació, els

sofriments. Quina fortalesa, per a un fill de Déu, saber-se tan a prop del Pare! Per això, passi el que passi, em sento ferm, segur amb Vós, Senyor i Pare meu, que sou la roca i la fortalesa.[20]

Per a alguns, tot això potser resulta familiar; per a d'altres és nou; i per a tothom, resulta ardu. Però jo, mentre em resti una mica d'alè, no pararé de predicar la necessitat primordial d'ésser ànima d'oració, sempre!, en qualsevol ocasió i en les circumstàncies més dispars, perquè Déu no ens abandona mai. No és cristià pensar en l'amistat divina exclusivament com en un recurs extrem. Pot semblar-nos normal ignorar o menysprear les persones que estimem? Evidentment, no. Són constantment per a aquells qui estimem les paraules, els desigs, els pensaments: hi ha com una presència contínua. Així mateix, doncs, amb Déu.

Amb aquesta recerca del Senyor, tota la nostra jornada es converteix en una conversa sola, íntima i confiada. Ho he afirmat i escrit tantes vegades, i no em fa res de repetir-ho, perquè Nostre Senyor ens fa veure —amb el seu exemple— que aquest és el comportament encertat: oració constant, del matí a la nit i de la nit al matí. Quan tot surt amb facilitat: gràcies, Déu meu! Quan arriba un moment difícil: Senyor, no m'abandoneu! I aquest Déu, *benigne i humil de cor*,^[21] no oblidarà els nostres precos, ni hi romandrà indiferent, ja que Ell ha afirmat: *demanau i us ho donaran, cerqueu i trobareu, truqueu i us obriran*.^[22]

Procurem, doncs, no perdre mai el punt de mira sobrenatural, veient Déu darrera de cada esdeveniment: davant les coses agradables i les desagradables, davant el consol... i davant el desconsol per la mort d'un ésser estimat. Primer de tot, la

conversa amb el teu Pare Déu, cercant el Senyor en el centre de la nostra ànima. No és cosa que hom pugui considerar com una insignificança, quelcom de poca importància: és una manifestació clara de vida interior constant, d'autèntic diàleg d'amor. Una pràctica que no ens causarà cap deformació psicològica, perquè —per un cristià— ha de resultar tan natural com que el cor bategui.

Oracions vocals i oració mental

En aquest entramat, en aquesta actuació de la fe cristiana s'encasten, com joies, les oracions vocals. Són fórmules divines: *Pare Nostre...*, *Déu vos salve, Maria...*, *Glòria al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant*. Aquesta corona de lloances a Déu i a la Nostra Mare que és el Sant Rosari, i tantes, tantes d'altres aclamacions plenes de pietat que els nostres germans cristians han recitat des del principi.

Sant Agustí, tot comentant un versicle del Salm 85 —*Senyor, compadiu-vos de mi, que tot el dia clamo a Vós—*, escriu: *tot el dia, s'entén tot el temps, sense parar... Un sol home arriba fins a la fi del món; clamen, doncs, els membres idèntics de Crist, n'hi ha alguns que ja descansen en Ell, d'altres l'invoquen actualment i uns altres imploraran quan nosaltres ja ens haurem mort, i després en seguiran d'altres suplicant.*

[23] No us emociona la possibilitat de participar en aquest homenatge al Creador, que es perpetua en els segles? Que n'és de gran l'home, quan es reconeix criatura predilecta de Déu i hi va, *tota die*, a cada instant de la seva peregrinació terrenal!

Que no manquin en la nostra jornada uns moments dedicats especialment a freqüentar Déu, elevant envers Ell el nostre pensament, i sense que les paraules tinguin necessitat de pujar als llavis, perquè canten prou en el

cor. Dedicuem el temps que calgui a aquesta norma de pietat; a una hora fixa, si pot ésser. Al costat del Sagrari, acompanyant qui es va quedar per Amor. I si no hi hagués altre remei, a qualsevol lloc, ja que el nostre Déu està en la nostra ànima en gràcia d'una manera inefable. T'aconsello, tanmateix, que vagis a l'oratori sempre que puguis: i tinc un interès especial a no anomenar-lo capella perquè ressalti d'una manera més clara que no és un lloc per a estar-s'hi, amb entonament de cerimònia oficial, sinó per a elevar l'enteniment en recolliment i intimitat cap al cel, amb el convenciment que Jesucrist ens veu, ens sent, ens espera i ens presideix del Tabernacle estant, on es troba realment present, ocult en les espècies sacramentals.

Cadascun de vosaltres, si vol, pot descobrir el propi canal, per a aquest col·loqui amb Déu. No m'agrada

parlar de mètodes ni de fórmules,
perquè no he estat mai amic
d'encotillar ningú: he mirat d'animar
tothom a acostar-se al Senyor,
respectant cada ànima tal com és,
amb les seves pròpies
característiques. Demaneu-li que
penetri els seus designis en la nostra
vida: no solament al cap, sinó dins
l'entranya del cor i en tota la nostra
activitat externa. Us asseguro que
així us estalviareu una gran part dels
disgustos i de les penes de l'egoisme,
i us sentireu amb forces per estendre
el bé al vostre voltant. Quantes
contrarietats desapareixen quan
interiorment ens posem ben a prop
d'aquest Déu nostre, que mai no
abandona! Es renova, amb matisos
distints, aquest amor de Jesús envers
els seus, els malalts, els paralítics,
que pregunta: què et passa? Em
passa... I, de seguida, llum o si més
no, acceptació i pau.

En invitar-te a aquestes confidències amb el Mestre, em refereixo especialment a les teves dificultats personals, perquè la majoria dels obstacles per a la nostra felicitat neixen d'una supèrbia més o menys oculta. Ens judiquem d'un valor excepcional, amb qualitats extraordinàries; i, quan els altres no ho veuen així, ens sentim humiliats. És una bona ocasió per a acudir a l'oració i per a rectificar, amb la certesa que mai no és tard per a canviar de ruta. Però és molt convenient iniciar aquest canvi de rumb com més aviat millor.

En l'oració la supèrbia, amb l'ajuda de la gràcia, pot transformar-se en humilitat. I brolla en l'ànima la veritable alegria, fins i tot quan encara sentim el fang a les ales, el llot de la pobra misèria, que s'està eixugant. Després, amb la mortificació, aquest fang caurà i podrem volar molt enlaire, per tal

com el vent de la misericòrdia de Déu ens serà favorable.

Mireu que el Senyor sospira per conduir-nos a uns passos meravellosos, divins i humans, que es tradueixen en una abnegació feliç, d'alegria amb dolor, d'oblit d'un mateix. *Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix.*[24] Un consell que tots hem sentit. Ens hem de decidir a seguir-lo de cor: que el Senyor es pugui servir de nosaltres per tal que posats a totes les cruïlles del món —tot estant nosaltres ficats en Déu—, siguem sal, llevat, llum. Tu, en Déu, per il·luminar, per donar sabor, per acréixer, per fermentar.

Però no oblidis que nosaltres no creem aquesta llum: únicament la reflectim. No som nosaltres els qui salvem les ànimes, empenyent-los d'obrar el bé: som tan sols un instrument, més o menys digne, per als designis salvadors de Déu. Si

alguna vegada pensàvem que el bé que fem és obra nostra, tornaria la supèrbia. més recargolada encara; la sal perdria el sabor, el llevat es podriria, la claror es convertiria en tenebres.

Un personatge més

Quan, durant aquests trenta anys de sacerdocí, he insistit tenaçment en la necessitat de l'oració, en la possibilitat de convertir l'existència en un clamor incessant, algunes persones m'han demanat: però, és possible de comportar-se sempre així? Ho és. Aquesta unió amb Nostre Senyor no ens aparta del món, no ens transforma en éssers estranys, aliens al transcurs dels temps.

Si Déu ens ha creat, si ens ha redimit, si ens estima fins al punt de lliurar per nosaltres el seu Fill unigènit,[25] si ens espera —cada dia!— com aquell pare de la paràbola esperava el seu fill pròdig,[26] ¿com no

desitjarà que el tractem amorosament? Fóra estrany de no parlar amb Déu, d'apartar-se'n, d'oblidar-lo, de moure's en activitats alienes a aquests tocs ininterromputs de la gràcia.

A més a més, voldria que us fixéssiu que ningú no s'escapa del mimetisme. Els homes, fins i tot inconscientment, es mouen en un afany continuat d'imitar-se els uns als altres. I nosaltres, abandonarem la invitació d'imitar Jesús? Cada individu s'esforça, a poc a poc, per identificar-se amb allò que l'atreu, amb el model que ha triat segons el seu tarannà. D'acord amb l'ideal que cadascú es forja, així resulta la seva manera de fer. El nostre Mestre és Crist: el Fill de Déu, la Segona Persona de la Trinitat Beatíssima. Imitant Crist, assolim la meravellosa possibilitat de participar en aquest corrent d'amor, que és el misteri del Déu U i Tri.

Si en certes ocasions no us veieu amb força per a seguir les petjades de Jesucrist, bescanvieu mots d'amistat amb aquells qui el conegueren de prop mentre estigué en aquesta terra nostra. Amb Maria primer de tot, que el dugué per a nosaltres. Amb els Apòstols. *Hi havia uns grecs, que van anar a trobar Felip, que era de Betsaida de Galilea, i li feien aquesta súplica: Senyor, voldríem veure Jesús. Felip anà a dir-ho a Andreu, llavors Andreu i Felip anaren a dir-ho a Jesús.* [27] Oi, que això ens anima? Aquells estrangers no gosen presentar-se al Mestre, i busquen un intercessor.

¿Et penses que són tants els teus pecats, que el Senyor no podrà escoltar-te? Doncs, no es així, perquè té entranyes de misericòrdia. Si, malgrat aquesta meravellosa veritat, t'adones de la teva misèria, digues com el publicà:[28] Senyor, sóc aquí, Vós mateix! I vegeu què ens diu sant Mateu, quan a Jesús li posen un

paralític davant. Aquell malalt no fa cap comentari: només és allí, a la presència de Déu. I Crist, remogut per aquesta contrició, per aquest dolor del qui sap que no es mereix res, no triga a reaccionar amb la seva misericòrdia habitual: *confiança, fill, et són perdonats els pecats!*[29]

Jo t'aconsello que, en la teva oració, intervinguis en els passatges de l'Evangelí, com un personatge més. Primer t'imagines l'escena o el misteri, que et servirà per a recollir-te i meditar. En acabat apliques l'enteniment, per considerar aquell tret de la vida del Mestre: el seu Cor entendrit, la seva humilitat, la seva puresa, el seu compliment de la Voluntat del Pare. Després li expliques tot allò que sol esdevenir-te en aquestes coses, el que et passa, què tens. Estigues a l'aguait, perquè potser Ell voldrà dir-te quelcom: i sorgiran aquestes mocions interiors,

això d'atinar-hi, aquelles
reconvencions.

Per tal de canalitzar l'oració,
acostumo a materialitzar fins i tot
allò que és més espiritual, cosa que
potser també podria ajudar a algun
de vosaltres. Nostre Senyor feia
servir aquest procediment. Li
agradava d'ensenyar amb paràboles,
tretes de l'ambient que el voltava: del
pastor i de les ovelles, del cep i de les
sarmes, de barques i de xarxes, de
la llavor que el sembrador llança
indiscriminadament...

Ha caigut en la nostra ànima la
Paraula de Déu. Quina mena de terra
li hem preparat? Hi abunden els
rocs? És plena d'esbarzers? Potser és
un indret massa trepitjat per
caminar merament humans, petits,
sense empenta? Senyor, que la meua
parcel·la sigui terra bona, fèrtil,
exposada generosament a la pluja i al
sol; que la vostra sembra hi arrel·li;

que produeixi espigues granades,
bon blat.

Jo sóc el cep i vosaltres les sarments.

[30] Som a setembre i els ceps són carregats de plançons llargs, prims, flexibles i nuosos, atapeïts de fruit, a punt per a la verema. Mireu aquestes sarments plenes, perquè participen de la saba del tronc: només així s'han pogut convertir en polpa dolça i madura, que sadollarà d'alegria la vista i el cor de la gent,[31] aquells minúsculs brots d'uns mesos abans. Qui sap si a terra encara hi ha uns pals solts, mig enterrats. També eren sarments, però assecades, eixarreïdes. Són el símbol més gràfic de l'esterilitat. *Perquè sense mi, no podeu fer res.*[32]

El tresor. Afigureu-vos el goig immens de l'afortunat que el troba. S'han acabat les estretors, les angoixes. Ven tot el que té i compra aquell camp. Tot el seu cor batega

allà: on amaga la seva riquesa.[33] El nostre tresor és Crist. No ens ha de fer res de llençar per la borda tot el que siguin noses, per poder seguir-lo. I la barca, sense aquest llast inútil, navegarà de dret cap al port segur de l'Amor de Déu.

Hi ha mil maneres de pregar, us ho torno a dir. Als fills de Déu no els cal cap mètode, quadriculat i artificial, per a adreçar-se al Pare. L'amor és inventiu, enginyós; si estimem, sabrem descobrir camins personals, íntims, que ens menin a aquest diàleg continuat amb el Senyor.

Déu vulgui que tot el que hem contemplat avui, no travessi damunt la nostra ànima com una tamborinada d'estiu: quatre gotes, després el sol, i l'eixut una altra vegada. Aquesta aigua de Déu s'ha de tornar a encalmar, ha d'arribar a les arrels i donar fruit de virtuts. Així passaran els nostres anys —dies de

treball i d'oració—, en la presència del Pare. Si defallim, acudirem a l'amor de santa Maria, Mestra d'oració; i a sant Josep, Pare i Senyor Nostre, que venerem tant, el qual és la persona que ha tractat més íntimament la Mare de Déu en aquest món i —després de santa Maria— el seu Fill Diví. I ells presentaran la nostra debilitat a Jesús, perquè la converteixi en fortalesa.

---

[1] Lc XVIII, 1.

[2] Cfr. Mt IV, 2.

[3] Lc VI, 12.

[4] Ioh XI, 41.

[5] Lc XXII, 42.

[6] Lc XXII, 42.

[7] Lc XXIII, 46.

[8] Símbol *Quicumque*.

[9] Lc I, 28.

[10] Lc I, 46-48.

[11] Act II, 42.

[12] Act I, 14.

[13] Act XII, 5.

[14] Iac V, 13.

[15] 1 Thes V, 17.

[16] Mt VII, 21.

[17] St. Agustí, *Enarrationes in Psalmos*, 139, 10 (PL 37, 1809).

[18] Lc XI, 1.

[19] Rom VIII, 26.

[20] Cfr. 2 Reg XXII, 2.

[21] Mt XI, 29.

[22] Lc XI, 9.

[23] St. Agustí, *Enarrationes in Psalmos*, 85, 5 (PL 37, 1085).

[24] Mt XVI, 24.

[25] Cfr. Ioh III, 16.

[26] Cfr. Lv XV, 11-32.

[27] Ioh XII, 20-22.

[28] Cfr. Lc XVIII, 13.

[29] Mt IX, 2.

[30] Ioh XV, 5.

[31] Cfr. Ps CIII, 15.

[32] Ioh XV, 5.

[33] Cfr. Mt. 21.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/vida-d-oracio/](https://opusdei.org/ca-ad/article/vida-d-oracio/)
(07/04/2025)